

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

36 /2024

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Εφέτη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος Εφετών και από τον Γραμματέα

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στις 17 Ιανουαρίου 2024, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ - ΕΝΑΓΟΥΣΑΣ: Της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας με την επωνυμία «ΓΕΑ-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και τον διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ-GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στην Αθήνα, (οδός Λαζ. Σώχου αρ. 4) και εκπροσωπείται νόμιμα, με ΑΦΜ 997495285, η οποία παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας της δικηγόρου του Δικηγορικού Συλλόγου (AM), η οποία κατέθεσε προτάσεις.

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ - ΕΝΑΓΟΜΕΝΩΝ: 1) της ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία όπως νόμιμα εκπροσωπείται, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το καφέ - μπαρ με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στα επί της οδού με ΑΦΜ : η οποία δεν παραστάθηκε εκπροσωπούμενη από πληρεξούσιο δικηγόρο, 2) της ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία όπως νόμιμα εκπροσωπείται, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το καφέ - μπαρ με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στα επί της οδού με ΑΦΜ : η οποία παραστάθηκε με δήλωση, κατ' άρθρο 242 παρ. 2 ΚΠολΔ, της πληρεξουσίας της δικηγόρου του Δικηγορικού Συλλόγου (AM ΔΣ), η οποία κατέθεσε προτάσεις, και 3) της ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία όπως νόμιμα εκπροσωπείται, στην εκμετάλλευση της οποίας ανήκει το καφέ - μπαρ με τον διακριτικό τίτλο που βρίσκεται στα επί της οδού με

ΑΦΜ η οποία δεν παραστάθηκε εκπροσωπούμενη από πληρεξούσιο δικηγόρο.

Η ενάγουσα και ήδη εκκαλούσα άσκησε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ιωαννίνων και κατά των εναγομένων και ήδη εφεσίβλητων την από 27-4-2018 και με αριθ. εκθ. καταθ. 412/2018 αγωγή της, με την οποία ζήτησε ό,τι ειδικότερα αναφέρεται σ' αυτήν. Επί της αγωγής αυτής εκδόθηκε, αντιμωλία των διαδίκων, κατά την τακτική διαδικασία, η υπ' αριθ. 200/2020 οριστική απόφαση του ως άνω Δικαστηρίου, με την οποία, και κατά τα αναφερόμενα ειδικότερα σ' αυτήν, κηρύχθηκε αυτό καθ' ύλην αναρμόδιο και παραπέμφθηκε η συζήτηση αυτής ενώπιον του Ειρηνοδικείου Ιωαννίνων ως αρμοδίου καθ' ύλην και κατά τόπον Δικαστηρίου. Κατά της απόφασης αυτής η ενάγουσα άσκησε στο Δικαστήριο που την εξέδωσε, απευθυνόμενη ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου, την από 17-9-2021 και με αριθ. εκθ. καταθ. 150/2021 έφεσή της, αντίγραφο της οποίας κατατέθηκε στη γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου με αριθ. εκθ. καταχ. 297/2021, εγγράφηκε στο πινάκιο και προσδιορίσθηκε αρχικά να συζητηθεί στις 6-4-2022 και μετά από αναβολή την 1-3-2023, οπότε και αναβλήθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, κατά την οποία και συζητήθηκε.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο, κατά την οποία η υπόθεση εκφωνήθηκε νόμιμα με τη σειρά της από το οικείο πινάκιο, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των παρισταμένων διαδίκων παραστάθηκαν όπως αναφέρεται παραπάνω και προκατέθεσαν προτάσεις.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Από τις διατάξεις των άρθρων 20 παρ. 1 του Συντάγματος, 6 παρ. 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.) που κυρώθηκε με το Ν.Δ. 53/1974 και 110 του ΚΠολΔ συνάγεται ότι κάθε διάδικος δικαιούται να παρίσταται στις επισπευδόμενες από άλλο διάδικο δικαστικές πράξεις επί της υποθέσεώς του και πρέπει να κλητεύεται προς τούτο υπό την προθεσμία και τις διατυπώσεις που τάσσει ο νόμος (ΑΠ 890/2015). Η τήρηση της αρχής της εκατέρωθεν ακρόασης που απορρέει από το παραπάνω άρθρο, επιβάλλει, προκειμένου για συζήτηση στο ακροατήριο, την πρωταρχική και αυτεπάγγελτη έρευνα για τη νόμιμη και εμπρόθεσμη επίδοση της αγωγής ή του ενδίκου μέσου και της κλήσης για συζήτηση προς τον

απολειπόμενο διάδικο. Ειδικότερα, από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 271, 272 παρ. 1 και 524 παρ. 1 και 4 ΚΠολΔ, όπως τα δύο πρώτα τροποποιήθηκαν με το άρθρο δεύτερο του άρθρου 1 του Ν. 4335/2015 (ΦΕΚ Α' 87/23.7.2015) και όπως το άρθρο 524 ΚΠολΔ ίσχυε πριν και μετά το Ν. 4842/2021 από 1.1.2022 (ΦΕΚ Α' 190/13.10.2021), τα οποία εφαρμόζονται και στην κρινόμενη έφεση, συνάγεται ότι αν ο εφεσίβλητος δεν εμφανιστεί ή εμφανιστεί και δεν λάβει μέρος κανονικά στη συζήτηση της έφεσης, προϋπόθεση του παραδεκτού της συζήτησης είναι η νόμιμη κλήτευσή του ή η επίσπευση της συζήτησης από τον τελευταίο για την ορισθείσα νομίμως δικάσιμο, στοιχεία στην έρευνα των οποίων οφείλει να προβεί το δευτεροβάθμιο δικαστήριο αυτεπαγγέλτως. Έτσι, σε περίπτωση, μη εμφάνισης του εφεσίβλητου στη συζήτηση της έφεσης, η διαδικασία προχωρεί σαν να ήταν παρών, εφόσον, όμως, επισπεύδει ο ίδιος τη συζήτηση ή έχει κληθεί νομίμως από τον παριστάμενο εκκαλούντα, αν όμως την επισπεύδει ο αντίδικός του, τότε ερευνάται αν ο απολειπόμενος ή ο μη παριστάμενος με τον τρόπο που ορίζει ο νόμος διάδικος, κλητεύθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα, σε καταφατική, δε, περίπτωση προχωρά στη συζήτηση παρά την απουσία εκείνου που έχει κλητευθεί, ενώ σε αποφατική περίπτωση, αν δηλαδή δεν προκύπτει έγκυρη ή καθόλου επίσπευση, κηρύσσει απαράδεκτη τη συζήτηση, δοθέντος μάλιστα ότι κατά τη διάταξη του άρθρου 111 παρ. 2 ΚΠολΔ, καμία κύρια ή παρεμπίπτουσα αίτηση για παροχή δικαστικής προστασίας δεν μπορεί να εισαχθεί στο Δικαστήριο χωρίς την τήρηση προδικασίας, εκτός αν ο νόμος ορίζει διαφορετικά [βλ. ΑΠ 1656/2007 ΕλλΔ/νη (2009).1059, ΕφΑθ 6312/2010 ΕλλΔ/νη (2012). 219, ΕφΑθ 3587/2008 ΕλλΔ/νη (2008).1525, ΕφΠατρών 575/2005 ΑχαΝομ (2006). 393, Σαμουήλ, Η Έφεση, έκδοση 2009, παρ. 1078, 1078α, 1078β, Μ. Μαργαρίτη, ΕρμΚΠολΔ, Τόμος Ι, άρθρο 524, αρ. 36 και 38]. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 226 παρ. 4 ΚΠολΔ, που εφαρμόζεται και στην κατ' έφεση δίκη, κατ' άρθρο 498 παρ. 2 του ίδιου Κώδικα, αν η συζήτηση αναβληθεί, ο γραμματέας είναι υποχρεωμένος, αμέσως μετά το τέλος της συνεδρίασης, να μεταφέρει την υπόθεση στη σειρά των υποθέσεων που πρέπει να συζητηθούν, κατά τη δικάσιμο που ορίστηκε. Κλήση του διαδίκου για εμφάνιση στη δικάσιμο αυτή δεν χρειάζεται και η αναγραφή της υπόθεσης στο πινάκιο ισχύει ως κλήτευση όλων των διαδίκων.

Κατά την έννοια της τελευταίας αυτής διάταξης, η αναβολή της υπόθεσης και η εγγραφή αυτής στο πινάκιο του δικαστηρίου για τη μετ' αναβολή δικάσιμο ισχύει ως κλήτευση όλων των διαδίκων για τη δικάσιμο αυτή και επομένως δεν χρειάζεται νέα κλήτευση των διαδίκων. Προϋπόθεση, όμως, της εγκυρότητας της κλήτευσης αυτής, συνεπεία της αναβολής της υπόθεσης και της εγγραφής αυτής στο πινάκιο, είναι ότι ο απολειπόμενος κατά τη μετ' αναβολή δικάσιμο διάδικος, είτε είχε επιστεύσει εγκύτως τη συζήτηση, είτε είχε νομίμως και εμπροθέσμως κλητευθεί να παραστεί στη δικάσιμο, κατά την οποία αναβλήθηκε η υπόθεση, είτε είχε παραστεί νομίμως κατά την πρώτη αυτή δικάσιμο και, επομένως, με τη νόμιμη παράσταση και τη μη εναντίωσή του, καλύφθηκε η ακυρότητα της κλήτευσής του κατά την αρχική δικάσιμο (ΑΠ 640/2007 ΕΛΛΔ/νη 2007, 825, ΑΠ 1261/2007, ΤρΕφΠατρ 62/2017, ΤρΕφΛαρ 101/2015 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΑθ 7913/2007 ΕΛΛΔ/νη 2008. 870).

Στην προκειμένη περίπτωση, από τα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου αυτού προκύπτει ότι, κατά τη σημερινή συζήτηση της υπόθεσης και κατά την εκφώνηση αυτής από τη σειρά του οικείου πινακίου, η πρώτη και η τρίτη των εφεσιβλήτων δεν εκπροσωπήθηκαν από πληρεξούσιο δικηγόρο, αλλά ούτε και κατατέθηκε έγγραφη δήλωση κατ' άρθρα 524 παρ. 1 και 242 παρ. 2 ΚΠολΔ για συζήτηση της υπόθεσης χωρίς την εμφάνιση των πληρεξουσίων τους δικηγόρων στο ακροατήριο, ούτε κατέθεσαν έγγραφες προτάσεις, με συνέπεια να ανακύπτει ζήτημα έρευνας τυχόν επίστευσης της συζήτησης από τους ως άνω απολειπόμενους διαδίκους και σε αποφατική περίπτωση της νόμιμης και εμπρόθεσμης κλήτευσης αυτών από την επιστεύδουσα εκκαλούσα. Από τα διαδικαστικά της δίκης έγγραφα προκύπτει ότι τον προσδιορισμό δικασίμου για τη συζήτηση της έφεσης επιμελήθηκε η πληρεξουσία δικηγόρος της εκκαλούσας, η οποία ενήργησε κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 498 παρ. 1 ΚΠολΔ, συνταχθείσας σχετικά προς τούτο της υπ' αριθ. 297/17-9-2021 έκθεσης καταχώρησης δικογράφου του Γραμματέα του παρόντος Δικαστηρίου και της κάτωθι αυτής από 17-9-2021 πράξης ορισμού δικασίμου, με την τελευταία των οποίων ορίστηκε δικάσιμος η 6^η-4-2022 και μετά από δύο αναβολές από το πινάκιο η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας (17-1-2024). Ωστόσο, δεν προκύπτει ότι η πρώτη και η τρίτη των εφεσιβλήτων κλήθηκαν νόμιμα και εμπροθέσμως από την επιστεύδουσα εκκαλούσα για την

αρχική δικάσιμο της έφεσης (6-4-2022), κατά την οποία, όπως εκτέθηκε, η συζήτηση αυτή αναβλήθηκε αρχικά για τη δικάσιμο της 1^{ης}-3-2023 και ακολούθως για τη σημερινή δικάσιμο (17-1-2024), καθόσον ουδόλως προσκομίζονται σχετικά εκθέσεις επίδοσης του δικογράφου της έφεσης σ' αυτούς, όπως, δε, ρητά αναφέρει η εκκαλούσα στη 2^η σελίδα των προτάσεων που κατέθεσε ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, η επίδοση της έφεσης στις παραπάνω εφεσίβλητες δεν κατέστη εφικτή καθόσον οι επιχειρήσεις που εκμεταλλεύονταν έχουν κλείσει οριστικά, με αποτέλεσμα η δικαστική επιμελήτρια να μην μπορεί να τους εντοπίσει. Συνεπώς, και εφόσον, κατά τα ως άνω, δεν προκύπτει κλήτευση των απολειπομένων, ως άνω, εφεσιβλήτων, πρέπει, σύμφωνα και με τα εκτιθέμενα στις προπαρατεθείσες νομικές σκέψεις, να κηρυχθεί απαράδεκτη η συζήτηση της έφεσης ως προς αυτές.

Η κρινόμενη έφεση, η οποία στρέφεται κατά της υπ' αριθ. 200/2020 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ιωαννίνων, η οποία εκδόθηκε, κατά την τακτική διαδικασία, αντιμωλία των διαδίκων, έχει ασκηθεί παραδεκτά, κατά της δεύτερης εναγόμενης και ήδη εφεσίβλητης, κατά απόφασης που παραπέμπει την υπόθεση στο αρμόδιο δικαστήριο, αυτεπαγγέλτως, λόγω αναρμοδιότητας (άρθρα 19, 513 παρ. 1 περ. α ΚΠολΔ), από τη νομιμοποιούμενη διάδικο - ενάγουσα (Σαμουήλ, Η έφεση, 2009, αρ. 931, σελ. 354, ΕφΠειρ 580/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), καθώς επίσης νομότυπα και εμπρόθεσμα με κατάθεση του δικογράφου της στη γραμματεία του Πρωτοβάθμιου δικαστηρίου στις 17-9-2021, ήτοι εντός δύο (2) ετών από τότε που δημοσιεύθηκε η εκκαλουμένη στις 29-4-2020, αφού από τα έγγραφα της δικογραφίας δεν προκύπτει επίδοση της εκκαλουμένης απόφασης, ούτε και η δεύτερη εφεσίβλητη αντιλέγει σχετικά προς τούτο (άρθρα 144 παρ. 1, 495 παρ. 1, 499, 511, 513 παρ. 1 περ. α', 516 παρ. 1, 517 εδ. α', 518 παρ. 2 και 520 παρ. 1 ΚΠολΔ). Επομένως παραδεκτά εισάγεται ενώπιον του Δικαστηρίου αυτού, το οποίο είναι το αρμόδιο καθ' ύλην (άρθρο 19 ΚΠολΔ), πρέπει, δε, να γίνει τυπικά δεκτή ως προς τη δεύτερη εφεσίβλητη και να ερευνηθεί περαιτέρω, κατά την ίδια τακτική διαδικασία, κατά την οποία εκδόθηκε η εκκαλούμενη απόφαση, ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθρο 533 παρ. 1 ΚΠολΔ), ενόψει του ότι για το παραδεκτό αυτής κατατέθηκε από την εκκαλούσα το προβλεπόμενο από την παρ. 3 Α' περ. β'

του άρθρου 495 ΚΠολΔ παράβολο ποσού εκατό (100) ευρώ (βλ. σχετική επισημείωση της Γραμματέως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ιωαννίνων επί της υπ' αριθ. 150/2021 πράξης κατάθεσης της έφεσης για την ταυτόχρονη κατάθεση του με αριθμό ηλεκτρονικού παραβόλου).

I. Η απόφαση του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, η οποία δέχεται την αναρμοδιότητα αυτού και παραπέμπει την αγωγή στο αρμόδιο δικαστήριο υπόκειται σε έφεση (άρθρο 513 παρ. 1 περ. α' ΚΠολΔ), ενώ κατά το άρθρο 46 εδαφ. β' ΚΠολΔ η απόφαση του παραπέμποντος δικαστηρίου όταν καταστεί τελεσίδικη, είναι υποχρεωτική τόσο ως προς την αναρμοδιότητα του παραπέμπαντος, όσο και ως προς την αρμοδιότητα του δικαστηρίου στο οποίο γίνεται η παραπομπή. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι αν, πριν καταστεί τελεσίδικη η απόφαση του παραπέμπαντος δικαστηρίου, ασκηθεί έφεση κατά της παραπεμπτικής απόφασης, το Δευτεροβάθμιο Δικαστήριο ερευνά αυτεπαγγέλτως την καθ' ύλην αρμοδιότητα του πρωτοδίκως δικάσαντος και παραπέμπαντος δικαστηρίου και εάν κρίνει ότι η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η εκκαλουμένη απόφαση υπάγεται στην καθ' ύλην αρμοδιότητα του παραπέμπαντος δικαστηρίου, του οποίου η απόφαση δεν έχει καταστεί τελεσίδικη, εξαφανίζει την προσβαλλόμενη απόφαση και παραπέμπει την υπόθεση κατ' άρθρο 535 παρ. 2 ΚΠολΔ στο δικαστήριο στο οποίο αρχικά είχε εισαχθεί, αν και αυτό κηρύχθηκε αναρμόδιο, προκειμένου οι διάδικοι να μην αποστερηθούν αμοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας (άρθρο 12 ΚΠολΔ) (ΕφΠατρ 359/2022, ΕφΠατρ 158/2022, ΕφΠειρ 351/2021, ΕφΠειρ 580/2021, ΕφΠειρ 146/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΕφΘεσ 671/2015 Αρμ 2015. 1347). Εξάλλου, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο δεν αποφαίνεται επί της ουσίας όταν παραπέμπει την υπόθεση στο αρμόδιο λόγω αναρμοδιότητας. Σε περίπτωση εισαγωγής της υπόθεσης πρωτοδίκως με εσφαλμένη διαδικασία, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, σε περίπτωση παραπομπής, μεταξύ άλλων παραπέμπει και για να εφαρμοσθεί η προσήκουσα διαδικασία, κατ' άρθρο 591 παρ. 6 ΚΠολΔ (βλ. Ποδηματά, σε Κεραμέα/Κονδύλη/Νίκα Ερμηνεία ΚΠολΔ, 2000, άρθρο 591, αριθ.12, ΕφΑθ 9528/1996 ΕλλΔνη 1997. 688).

II. Κατά το άρθρο 49 παρ. 1, 3 και 5 του Ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», όπως ισχύει μετά την τελευταία τροποποίησή του με τον Ν. 4481/2017 (ΦΕΚ Α' 100/ 20-7-2017) «1. Όταν υλικός φορέας ήχου πρὺς έχει νόμιμα εγγραφεί, χρησιμοποιείται για

ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο... ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων. Οι οργανισμοί αυτοί υποχρεούνται να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή και να εισπράττουν τις σχετικές αμοιβές από τους χρήστες. 2.....3, Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. 4... 5, Όταν υλικός φορέας εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο... ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές, των οποίων η ερμηνεία έχει εγγραφεί στους υλικούς αυτούς φορείς. Κατά τα λοιπά, εφαρμόζονται η παράγραφος 1 εδαφ. β' και γ', καθώς και οι παράγραφοι 2 και 4 του παρόντος άρθρου». Περαιτέρω, κατά το άρθρο 22 παρ. 6 του Ν. 4481/2017 περί «Πνευματικής ιδιοκτησίας, συγγενικών δικαιωμάτων και πολιτιστικών θεμάτων», ο οποίος συμπληρώνει τον βασικό για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα νόμο 2121/1993 και ενσωματώνει στην ελληνική έννομη τάξη την Οδηγία 2014/26/Ε.Ε. του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 26^{ης} Φεβρουαρίου για τη συλλογική διαχείριση δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων, καθώς και για τη χορήγηση πολυεδαφικών αδειών για επιγραμμικές χρήσεις μουσικών έργων στην εσωτερική αγορά (ΕΕΕΚ L84/72 20-03-2014), «Σε περίπτωση μη καταβολής αμοιβής για τη λήψη άδειας ή διαφωνίας ως προς το ύψος της αμοιβής που αξιώνει ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ο χρήστης οφείλει πριν από οποιαδήποτε χρήση να προκαταβάλει στον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης το αιτούμενο ποσό αμοιβής ή εκείνο που θα έχει ορίσει και επιδικάσει προσωρινά το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατόπιν αίτησης, είτε του

χρήστη, είτε του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ως συνήθως καταβαλλόμενο σε παρόμοιες περιπτώσεις ή ως εύλογο, αν δεν υπάρχουν παρόμοιες περιπτώσεις: Μετά από αγωγή που ασκεί ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, ή ο χρήστης, το αρμόδιο Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ, προσδιορίζει οριστικά την αμοιβή και το ύψος αυτής και την επιδικάζει», ενώ στην παράγραφο 7 του ως άνω άρθρου του ίδιου νόμου «Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ χρήστη και οργανισμού συλλογικής διαχείρισης ως προς το ύψος της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 και τους όρους πληρωμής της, το Μονομελές Πρωτοδικείο, που δικάζει κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, καθορίζει αυτά προσωρινά, μετά από αίτηση του χρήστη ή του οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και επιδικάζει προσωρινά μέχρι το ήμισυ της εύλογης αμοιβής που καθόρισε. Για τον οριστικό προσδιορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής και των όρων πληρωμής της εφαρμόζεται το τελευταίο εδάφιο της παραγράφου 6». Από τη γραμματική και συστηματική, δε, ερμηνεία του άρθρου 22 παρ. 1 Ν. 4481/2017, δεν ιδρύεται υποχρέωση διαπραγμάτευσης του ύψους της εύλογης αμοιβής των παρ. 1 και 5 του άρθρου 49 Ν. 2121/1993. Η παρ. 7 του άρθρου 22 Ν. 4481/2017, παραβαλλόμενη προς την παρ. 6, δεν εντάσσεται στο σύστημα της αναγκαστικής σύμβασης, διότι ο χρήστης έχει ήδη λόγω της νόμιμης άδειας, την ευχέρεια χρήσης του προστατευομένου αντικειμένου. Η διαφωνία τελεί, υπό διαφορετικές προϋποθέσεις, αναλόγως αν πρόκειται για συμβατική ή νόμιμη άδεια. Στην πρώτη περίπτωση, πρέπει να είναι απόρροια άκαρπων διαπραγματεύσεων, ενώ στη δεύτερη, απλώς, της άρνησης του χρήστη να καταβάλλει στον Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης, την καθορισθείσα από αυτόν εύλογη αμοιβή (Κατ' άρθρο ερμηνεία του ν. 4481/2017, σελ. 333, 334 βλ. και Ε. Σταματούδη, Συλλογική Διαχείριση Δικαιωμάτων Πνευματικής Ιδιοκτησίας). Σύμφωνα, δε, με το άρθρο 22 παρ. 6 εδαφ. β' του ν. 4481/ 2017, η αγωγή καθορισμού της οριστικής αμοιβής για την άσκηση αποκλειστικών εξουσιών, εκδικάζεται κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών του ΚΠολΔ (άρθρα 614 - 622). Ομοια ισχύουν και για εκείνον της εύλογης αμοιβής, όπως ρητά προβλέπει το άρθρο 22 παρ. 7 εδαφ. β' του Ν. 2121/1993. Κατά τα λοιπά η νομοθετική επιλογή διασπά την τηρούμενη διαδικασία για τις

διαφορές που απορρέουν από το Ν. 2121/1993, ενώ όλες οι υπόλοιπες διαφορές συνεχίζουν να εκδικάζονται κατά την τακτική διαδικασία, οι περί καθορισμού, δε, της οριστικής αμοιβής εκδικάζονται κατ' εκείνη των περιουσιακών διαφορών. Έτσι, κατά την ως άνω διαδικασία δεν εκδικάζεται κάθε διαφορά που αφορά στην αμοιβή για τις αποκλειστικές εξουσίες και τις νόμιμες άδειες, αλλά μόνο οι του δικαστικού καθορισμού τους. Αν αντιθέτως, οι αμοιβές καθορίζονται συμβατικά και δεν καταβάλλονται, η σχετική αγωγή εκδικάζεται κατά την τακτική διαδικασία σύμφωνα με το ν. 4481/ 2017. Πλέον δε, κατά το εδαφ. β' των παρ. 6 και 7 του άρθρου 22 Ν. 4481/ 2017, καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο για τον οριστικό καθορισμό της αμοιβής είναι το Μονομελές Πρωτοδικείο, πρόκειται δηλαδή περί εξαιρετικής κατά την έννοια του άρθρου 17 ΚΠολΔ, αρμοδιότητας των Μονομελών Πρωτοδικείων, ιδρυόμενης σε βάρος των Ειρηνοδικείων και των Πολυμελών Πρωτοδικείων (Ε. Σταματούδη, Συλλογική Διαχείριση Δικαιωμάτων Πνευματικής Ιδιοκτησίας, όπ., σελ. 369, 370, ΕφΠειρ 351/2021, ΕφΘεσ 350/2021 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Η διαφωνία μεταξύ Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης και χρήστη, ως προς το ύψος της αμοιβής ή και τους όρους πληρωμής της, συνιστά διαδικαστική προϋπόθεση της προσφυγής στον δικαστικό καθορισμό της αμοιβής. Δεδομένου, δε, ότι η αξίωση γεννάται αυτοδικαίως από και με την άσκηση της προνομιακής χρήσης, η διαφωνία δεν είναι στοιχείο του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου (άρθρο 49 παρ. 1 και 5 Ν. 2121/1993). Αντιθέτως, αφορά στο έννομο συμφέρον του αιτούντος/ενάγοντος. Περαιτέρω, ο Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης δεν υπέχει κατά νόμο, υποχρέωση διαπραγμάτευσης με τον χρήστη ως προς το ύψος της αμοιβής, συμφυώς και ως προς τους όρους πληρωμής, αλλά καθορίζει ο Οργανισμός Συλλογικής Διαχείρισης τα ανωτέρω μονομερώς, δυνάμει διαπλαστικού δικαιώματος (άρθρο 379 αναλόγως). Επομένως, σε αντίθεση με όσα ισχύουν σχετικά με τη διαφωνία της παρ. 6, αυτή της παρ. 7 άρθρο 22 του ν. 4481/2017, δεν προϋποθέτει την προηγούμενη διενέργεια άκαρπων διαπραγματεύσεων και το διαπλαστικό δικαίωμα του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης ασκείται και με την αίτηση/ αγωγή δικαστικού καθορισμού. Κατά το γράμμα, δε, της διάταξης, η διαφωνία δύναται, υπαλλακτικώς, να άπτεται είτε του ύψους της αμοιβής, είτε των όρων πληρωμής, π.χ. αν θα καταβάλλεται εφάπαξ ή

τμηματικώς. Περίπτωση διαφωνίας ως προς το ύψος της αμοιβής υπάρχει και όταν ο χρήστης ισχυρίζεται ότι δεν οφείλει αμοιβή διότι η χρήση καταλαμβάνεται από εξαίρεση ή περιορισμό. Κατά τα λοιπά, στο δικόγραφο της αίτησης ή αγωγής του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης πρέπει να αναφέρεται ότι ασκήθηκε το διαπλαστικό δικαίωμα, ότι ο χρήστης διαφωνεί με την καθορισθείσα αμοιβή ή και τους όρους πληρωμής, καθώς και ότι αυτοί είναι εύλογοι (άρθρο 216 ΚΠολΔ, Ε. Σταματούδη, Συλλογική Διαχείριση Δικαιωμάτων Πνευματικής Ιδιοκτησίας όπ., σελ. 421, 422).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την από 27-4-2018 και με αριθ. έκθ. καταθ. 412/2018 αγωγή της ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου η ενάγουσα και ήδη εκκαλούσα, στρεφόμενη κατά των εδώ εφεσιβλήτων, ισχυρίσθηκε ότι αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης του συγγενικού δικαιώματος του άρθρου 49 παρ. 1, 2 και 3 του ν. 2121/1993, με σκοπό την είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1, ο οποίος συνεστήθη το έτος 2011 από τους εξής οργανισμούς με τις επωνυμίες: α) «Οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας» και τον διακριτικό τίτλο «GRAMMO», β) «Οργανισμός συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων των τραγουδιστών - ερμηνευτών ΣΥΝ.ΠΕ.» και τον διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ» και γ) «Οργανισμός συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων των μουσικών ΣΥΝ.ΠΕ.» και τον διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ». Ότι το έτος 2011 έλαβε άδεια λειτουργίας από τον Υπουργό Πολιτισμού και Τουρισμού. Ότι οι ανωτέρω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης λειτουργούν ομοίως με άδεια του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού και κατά τη σύστασή της ήταν οι μόνοι αρμόδιοι οργανισμοί για τη διαχείριση και είσπραξη της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του ν. 2121/1993. Ότι για τον καθορισμό και την είσπραξη της εύλογης αμοιβής συνέταξε αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησε σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, στο κοινό με τη δημοσίευσή του σε τρεις εφημερίδες. Ότι σύμφωνα με το αμοιβολόγιο αυτό, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση, σε καταστήματα επιχειρήσεων, στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους, όπως είναι καφετέριες, μπαρ, μπυραρίες, μουσικές ταβέρνες κ.λπ. (κατηγορία Α2), η οφειλόμενη αμοιβή καθορίστηκε σε εφάπαξ ποσό ετησίως, με ελάχιστο ποσό κατ' έτος ανάλογα με την επιφάνεια

του καταστήματος και τη διάρκεια της λειτουργίας του. Περαιτέρω, η ενάγουσα εκθέτει ότι οι εναγόμενες εταιρείες εκμεταλλεύονται επιχειρήσεις καφέ- μπαρ που βρίσκονται στα _____ και δη η πρώτη εξ αυτών το καφέ- μπαρ με τον διακριτικό τίτλο _____ επιφάνειας 100,00 τ.μ., η δεύτερη εξ αυτών το καφέ- μπαρ με τον διακριτικό τίτλο _____ επιφάνειας 80,00 τ.μ. και η τρίτη εξ αυτών το καφέ- μπαρ με τον διακριτικό τίτλο _____ επιφάνειας 100,00 τ.μ., οι οποίες λειτουργούσαν καθ' όλη τη διάρκεια των επίδικων ετών 2012, 2013, 2014 και 2015 αναφορικά με τις δύο πρώτες εναγόμενες και των επίδικων ετών 2014 και 2015 αναφορικά με την τρίτη εναγόμενη και συνεχίζουν να λειτουργούν καθημερινά μέχρι και σήμερα. Ότι κατά τους χρόνους αυτούς λειτουργίας των επιχειρήσεων χρησιμοποίησαν μουσικό ρεπερτόριο που προστατεύεται από την ενάγουσα και επομένως οφείλουν την αναφερόμενη στην αγωγή εύλογη αμοιβή, καθώς κατά το συγκεκριμένο χρονικό διάστημα προέβησαν σε δημόσια εκτέλεση έργων με συμβολές των μελών της, από τα οποία ορισμένα, ενδεικτικά παρατίθενται σ' αυτήν (αγωγή), χωρίς την άδειά της και δίχως να της καταβάλουν οποιοδήποτε ποσό έναντι εύλογης αμοιβής. Ότι σε σχετικές προσκλήσεις της να της καταβάλουν την εξαγόμενη από το ως άνω αμοιολόγιο εύλογη αμοιβή για τα προαναφερόμενα έτη, οι εναγόμενοι αδιαφορούν. Ότι για το λόγο αυτό άσκησε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ιωαννίνων και σε βάρος τους την από 18-12-2015 και με αριθ. έκθ. καταθ. 632/2015 αίτηση ασφαλιστικών μέτρων αιτούμενη τον προσωρινό καθορισμό του ύψους της εύλογης αμοιβής της για τα προαναφερόμενα έτη, επί της οποίας εκδόθηκε η υπ' αριθ. 83/2017 απόφαση, η οποία έκανε εν μέρει δεκτή την αίτηση καθορίζοντας προσωρινά την εύλογη αμοιβή της σύμφωνα με τα κριτήρια του αμοιολογίου. Με βάση το, ως άνω, ιστορικό ζήτησε να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής της για την εν λόγω εκμετάλλευση από τους εναγόμενους του ρεπερτορίου της, όπως περιγράφεται στην αγωγή, δηλαδή τη δημόσια εκτέλεση, παρουσίαση, χρήση του έργου της στην πελατεία των εναγομένων, με τη χρήση υλικών φορέων στους οποίους είναι εγγεγραμμένες οι ερμηνείες/εκτελέσεις της, καθιστώντας ελεύθερη την πρόσβαση της πελατείας της σε όλα τα μεταδιδόμενα έργα, καθ'όλο το ωράριο λειτουργίας των επιχειρήσεών τους και δη α) για την πρώτη εναγόμενη για έκαστο των ετών

2012, 2013, 2014 και 2015 στο ποσό των 1.500,00 ευρώ μετά του αναλογούντος ΦΠΑ, β) για τη δεύτερη εναγόμενη για έκαστο των ετών 2012, 2013, 2014 και 2015 στο ποσό των 1.500,00 ευρώ μετά του αναλογούντος ΦΠΑ, και γ) για την τρίτη εναγόμενη για έκαστο των ετών 2014 και 2015 στο ποσό των 1.500,00 ευρώ μετά του αναλογούντος ΦΠΑ, και να υποχρεωθούν να της καταβάλουν, έκαστη των πρώτης και δεύτερης εξ αυτών, για τα επίδικα έτη (2012-2015) το συνολικό ποσό των $(1.500,00 \times 4) = 6.000,00$ ευρώ, και η τρίτη εναγόμενη για τα επίδικα έτη (2014-2015) το συνολικό ποσό των $(1.500,00 \times 2) = 3.000,00$ ευρώ, πλέον του εκάστοτε ισχύοντος ΦΠΑ, επικουρικά και με τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού, με τον νόμιμο τόκο από την 1-1-2013 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2012, από την 1-1-2014 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2013, από την 1-1-2015 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2014 και από την 1-1-2016 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2015, άλλως από την επίδοση της αγωγής έως την ολοσχερή εξόφληση. Επίσης ζήτησε να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να προσκομίσουν καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν κατά τα παραπάνω έτη προκειμένου αυτή (ενάγουσα) να προβεί στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους, να κηρυχθεί η εκδοθησομένη απόφαση προσωρινά εκτελεστή και να καταδικασθούν οι εναγόμενοι στη δικαστική της δαπάνη σύμφωνα με τα οριζόμενα στο Ν. 2121/1993. Το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την εκκαλουμένη με αριθ. 200/2020 απόφασή του, έκρινε ότι στην επίδικη περίπτωση πρόκειται για αγωγή με την οποία ζητείται η καταβολή της εύλογης αμοιβής από χρήστες του ρεπερτορίου της ενάγουσας, οι οποίοι αρνούνται εν γένει την εκ του νόμου υποχρέωσή τους και όχι για αγωγή περί οριστικού καθορισμού του ύψους της εύλογης αμοιβής κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 22 παρ. 7 και 6 εδαφ. τελευτ. του ν. 4481/2017, αφού, σύμφωνα με το σκεπτικό της, σ' αυτήν διαλαμβάνεται σαφώς ότι δεν προηγήθηκε ουσιαστικό στάδιο διαπραγματεύσεων με τις εναγόμενες, και αφού κήρυξε εαυτό καθ' ύλην αναρμόδιο προς εκδίκαση της ένδικης αγωγής, δεδομένου ότι κανένα από τα αιτούμενα από έκαστη των εναγομένων ποσά δεν υπερβαίνει το ανώτατο όριο της υλικής αρμοδιότητας του Ειρηνοδικείου, ήτοι του ποσού των 20.000,00 ευρώ, παρέπεμψε την υπόθεση στο αρμόδιο καθ' ύλην και κατά τόπον Ειρηνοδικείο Ιωαννίνων, για να εκδικαστεί κατά την προσηκούμενη τακτική διαδικασία. Ωστόσο με το ως άνω

περιεχόμενο και αιτήματα, η αγωγή, αρμοδίως καθ'ύλην εισήχθη ενώπιον του ως άνω Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, καθόσον υπό τα εκτιθέμενα σ'αυτήν πραγματικά περιστατικά, πρόκειται για αγωγή δικαστικού καθορισμού του ύψους της οριστικής εύλογης αμοιβής της ενάγουσας, λόγω άρνησης των εναγομένων - χρηστών να καταβάλουν στην ενάγουσα - Οργανισμό Συλλογικής Διαχείρισης την καθορισθείσα από αυτήν εύλογη αμοιβή της, που πλέον υπάγεται προς εκδίκαση κατά το εδ. β' των παρ. 6 και 7 του άρθρου 22 του ν. 4481/2017 στην εξαιρετική κατ' άρθρο 17 ΚΠολΔ, υλική αρμοδιότητα του τοπικά αρμόδιου Μονομελούς Πρωτοδικείου, εν προκειμένω των Ιωαννίνων, δικάζόμενη κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών των άρθρων 614 - 622 ΚΠολΔ, (του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου έχοντος στο πλαίσιο αυτεπάγγελτου ελέγχου την υποχρέωση να διατάξει την εκδίκαση με την προσήκουσα διαδικασία κατ' άρθρο 591 παρ. 6 ΚΠολΔ). Για το παραδεκτό της αγωγής, εξάλλου, δεν απαιτείται η προηγούμενη διενέργεια άκαρπων διαπραγματεύσεων μεταξύ των χρηστών και του Οργανισμού Συλλογικής Διαχείρισης του ύψους της εύλογης αμοιβής του τελευταίου, η, δε, διαφωνία ως προς το ύψος της εύλογης αμοιβής, η οποία συντρέχει και όταν οι χρήστες ισχυρίζονται ότι δεν οφείλουν αμοιβή, δεν είναι στοιχείο του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου, αλλά αφορά το έννομο συμφέρον της ενάγουσας, κατά τα αναφερόμενα στην προπαρατεθείσα υπό στοιχείο II νομική σκέψη της παρούσας. Επομένως, μη νόμιμα και κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου το Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο ήταν καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο προς εκδίκαση της ένδικης αγωγής, κήρυξε εαυτό αναρμόδιο, και συνεπώς πρέπει, κατά παραδοχή του μοναδικού λόγου της ένδικης έφεσης, να γίνει δεκτή αυτή ως βάσιμη και κατ' ουσίαν, να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη και να παραπεμφθεί η υπόθεση στο αρμόδιο καθ' ύλην και κατά τόπο Μονομελές Πρωτοδικείο Ιωαννίνων (συντιθέμενο, όμως, αν είναι δυνατόν, από άλλο Δικαστή), προς εκδίκαση αυτής κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών των άρθρων 614 - 622 ΚΠολΔ, ώστε να μη στερηθούν οι διάδικοι του πρώτου βαθμού δικαιοδοσίας κατά τα αναφερόμενα στην υπό στοιχείο I νομική σκέψη της παρούσας. Τέλος, πρέπει να συμψηφισθούν τα έξοδα μεταξύ των διαδίκων, αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας, λόγω του ότι η ερμηνεία των κανόνων

δικαίου που εφαρμόσθηκαν ήταν ιδιαίτερα δυσχερής, ενόψει και της τροποποίησης των εφαρμοστέων διατάξεων (άρθρα 106, 179, 183 και 191 παρ. 2 του ΚΠολΔ), και να διαταχθεί η επιστροφή στην εκκαλούσα του παραβόλου που κατέθεσε για την άσκηση της υπό κρίση έφεσης λόγω της νίκης της (άρθρο 495 παρ. 3 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΚΗΡΥΣΣΕΙ απαράδεκτη τη συζήτηση της από 17-9-2021 και με αριθ. εκθ. καταθ. 150/2021 και αριθ. καταχ. 297/2021 έφεσης κατά της υπ' αριθ. 200/2020 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ιωαννίνων (Τακτική Διαδικασία) ως προς την πρώτη και την τρίτη των εφεσιβλήτων.

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και κατ' ουσίαν την έφεση ως προς τη δεύτερη εφεσίβλητη.

ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ την εκκαλουμένη με αριθ. 200/2020 οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ιωαννίνων (τακτική διαδικασία).

ΚΡΑΤΕΙ και ΔΙΚΑΖΕΙ την υπόθεση.

ΠΑΡΑΠΕΜΠΕΙ την από 27-4-2018 και με αριθ. εκθ. καταθ. 412/2018 αγωγή προς εκδίκαση ενώπιον του αρμόδιου καθ' ύλην και κατά τόπο Μονομελούς Πρωτοδικείου Ιωαννίνων, κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 614 - 622 ΚΠολΔ).

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την επιστροφή του κατατεθέντος με αριθ. ηλεκτρονικού παράβολου, ποσού 100,00 ευρώ, στην εκκαλούσα.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τη δικαστική δαπάνη, μεταξύ των διαδίκων, αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στα και σε έκτακτη δημόσια αυτού συνεδρίαση, στο ακροατήριο του, στις 20 Φεβρουαρίου 2024, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων τους δικηγόρων, με την παρουσία του Γραμματέα

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ